

1. PONIK (11) *sb m*

-ó- *Strum* (9), -o- (1) *KochPs*.

sg N pónik (1). *♦ G* póniku (1). *♦ A* pónik (1). *♦ I* pónikiem (2). *♦ pl N* póniki (3). *♦ G* póników (1). *♦ A* póniki (1). *♦ I* pónikoch (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

1. Podziemne koryto rzeki lub strumienia; descensus fluenti sub terram; os subterranei meatus, vel cuniculi, quo flumina labuntur; os voraginis, quo fluvius subter terram absorbetur *Cn* (11) : BYwiał tész w Stáwiéch álbo w Sadržáwkach Póniki/ kthórémi Wodá z Stáwu ginie/ ták/ że iéy nigdy nie przybierze. *Strum* O; A ieflibyś vczynił Staw álbo Sadržáwkę/ y pusił by iuż wodę ku nabieraniu kthóryćby nábrał wody do połowice/ a potym wyżłzény niechćiało by w Stawie Wody przybywác: to iuż thu małz pewny Pónik. *Strum* O2, E3, E3v, F, N2, O (9); Tenże [Bóg] rzéki ofuřza/ y zbieglé řtrumienie Nie wymácánym ponikiem żenie. *KochPs* 165; [Drugi staw [...] na strudze Gathcze, [...] ale wody niewiele, groblej woda prawie nic nie zalewa, a iż na piasku poniki, woda ginie *LustrWpol* II 113].

a. Prawdopodobnie: Źródło rzeki (1) : Puřte powietrze y wiátr nie ořiadły Poniżey záwiřł. Ná ziemi záś pádły Morzá y rzeki/ tázme máia źdroie Poniki řwoie. *KlonFlis* B4.

2. [Znikanie:

Wyrażenie: »ponik wody«: Był też tam młyn, który dla poników wody spustoszał od kilku lat. *LustrSand* 151.]

MN